

PARAULES DE VIDA

Crist viu (IV)

El capítol IV de l'exhortació *Crist viu* és possiblement el més important de tot el document. L'Església existeix per a anunciar l'Evangeli, que és una bona notícia de salvació. Per això, el primer que els joves han de percebre d'ella és que és portadora d'un missatge esperançador per a les seues vides. Sens dubte, un dels reptes pastorals que tenim en el moment actual és desfer molts prejudicis que provoquen actituds de sospita i desconfiança envers l'Església i que dificulten l'acollida del missatge cristià. Entre eixos prejudicis caldria indicar-ne dos: el primer és la idea deformada que molts cristians tenen de Déu, perquè el conceben com algú que vigila per descobrir les faltes i castigar. D'aquesta idea es deriva una concepció de la vida cristiana com un conjunt de normes i prohibicions que acaben anul·lant tot el positiu que pugua haver-hi en l'existència humana. Si volem que el missatge de l'Evangeli sigui acollit pels joves, el Papa ens recorda les tres veritats fonamentals que aquests deuen captar quan s'acosten a l'Església.

La primera és que Déu és amor. Un jove ha de viure de la certesa que, més enllà del que li succeïssa en la

vida, Déu l'estima infinitament i en qualsevol circumstància; que és algú important i valuós per a Déu; que no vol portar el compte dels seus errors i l'ajudarà a aprendre de les seues caigudes. Per comprendre això cal tenir moments de silenci i de trobada amb Ell, fent callar les veus interiors que porten a perdre la pau, per experimentar el seu amor. És en eixos moments quan descobrim que l'amor de Déu «sap més d'alçades que de caigudes, de reconciliació que de prohibició, de donar una nova oportunitat que de condemnar, de futur que de passat» (116).

La segona veritat que un jove ha d'escoltar és que Crist el salva, que «per amor es va lliurar en la creu per a salvar-te» (118). Si Ell ha donat la vida per nosaltres, hem de pensar que no es cansa de tornar a carregar-nos sobre la seues esquenes «una vegada i una altra» (119). Per això, ningú hauria de tenir por ni vergonya de tornar a alçar-se i acostar-se a Jesús quan s'ha allunyat d'Ell pel pecat. Crist sempre acull «amb una tendresa que mai ens desil·lusiona i que sempre pot retornar-nos l'alegria» (119).

«Hi ha una tercera veritat que és inseparable de l'anterior: Ell viu!»

(124). Un jove es queda indiferent davant Crist si té la idea que solament és un personatge històric que fa dos mil anys ens va donar un bon exemple. «El que ens ompli amb la seua gràcia, el que ens allibera, el que ens transforma, el que ens sana i ens consola és algú que viu» (124). Per això pot omplir la nostra vida de llum; té sentit cultivar la seua amistat i créixer en ella com quelcom que ompli d'esperança. En Ell es poden

trobar forces per lluitar pel bé malgrat les dificultats que trobem en el nostre món, perquè en la seua resurrecció la prepotència del mal ha estat vençuda per l'omnipotència de l'amor.

Que tots els cristians puguem ser per als joves testimonis de la bellesa i de l'alegria de la fe.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La pau: do i conquesta

La pàgina de l'Evangeli d'avui forma part del relat que l'evangelista sant Joan fa del comiat de Jesús i els seus deixebles, la nit de la passió, poques abans de la mort en creu. D'aquell vespre és l'Últim Sopar, amb el lavatori dels peus, la institució de l'Eucaristia, el manament de l'amor, les paraules de comiat...

Durant les confidències d'aquell sentit Sopar Pasqual, Jesús fa algunes recomanacions als seus deixebles. I una, en concret: «Us deixo la pau, us dono la meua pau.»

De quina pau parla Jesús? No de la pau externa que consisteix en absència de guerres i conflictes entre persones o països. En l'època de Jesús, Roma havia imposat la «pax romana», per la qual volien as-

segurar la tranquil·litat i l'ordre en els pobles i territoris sotmesos al seu imperi. Aquesta pau era salvaguardada per les legions que actuaven amb contundència en cas de conflictes i de revoltes.

Jesús parla d'una altra pau. La pau interior, la del cor. Jesús hauria utilitzat la paraula hebrea *shalom*. Significa positivament, benestar, repòs, seguretat, èxit, glòria. Per a l'home bíblic, *shalom* és la suma de tot el que fa que una persona visqui satisfeta. És la condició dels qui viuen en completa harmonia amb ells mateixos, amb els altres i amb Déu.

En el Nou Testament, la pau és una de les característiques del Regne Messiànic que ha arribat a nosaltres amb la persona de Jesús. Aquesta pau és un do de Déu. Però existeix una altra dimensió de la

pau. La pau com a conquesta humana. Recordarem la benaurança: «*Feliços els qui treballen per la pau perquè seran anomenats fills de Déu*». La pau de la Bíblia no s'assoleix amb actituds evasives davant els problemes sinó donant la cara per resoldre'ls. La benaurança aniria adreçada a les persones que es comprometen activament a ser agents de pau. Els «*eirenepoiós*», els qui fan la pau. No els que en són simples mantenidors. Persones que estan preparades per afrontar els problemes, per superar els obstacles que impedeixen la pau. Això comporta renunciar a tota violència física i mental. Ells seran anomenats fills de Déu. La filiació divina és la màxima elevació possible de la persona.

Mn. Ramon Sàries

PALABRAS DE VIDA

Cristo vive (IV)

El capítol IV de la exhortació *Cristo vive* es possiblement el més important de todo el documento. La Iglesia existe para anunciar el Evangelio, que es una buena noticia de salvación. Por ello, lo primero que los jóvenes deben percibir de ella es que es portadora de un mensaje esperanzador para sus vidas. Sin duda alguna, uno de los retos pastorales que tenemos en el momento actual es deshacer muchos prejuicios que provocan actitudes de sospecha y desconfianza hacia la Iglesia y que dificultan la acogida del mensaje cristiano. Entre esos prejuicios habría que indicar dos: el primero es la idea deformada que muchos cristianos tienen de Dios, porque lo conciben como alguien que vigila sus vidas para descubrir las faltas y castigar. De esta idea se deriva una concepción de la vida cristiana como un conjunto de normas y prohibiciones que acaban anulando todo lo positivo que pueda haber en la existencia humana. Si queremos que el mensaje del Evangelio sea acogido por los jóvenes, el Papa nos recuerda las tres verdades fundamentales que estos deben captar cuando se acercan a la Iglesia.

La primera es que Dios es amor. Un joven debe vivir de la certeza de que, más allá de lo que le suceda en la vida, Dios le ama infinitamente y en cualquier circunstancia; que es alguien importante y valioso para Dios; que no quiere llevar la cuenta de sus errores y le ayudará a aprender algo de sus caídas. Para comprender esto hay que tener momentos de silencio y de encuentro con Él, acallando las voces interiores que llevan a perder la paz, para experimentar su amor. Es en esos momentos cuando descubrimos que el amor de Dios «sabe más de levantadas que de caídas, de reconciliación que de prohibición, de dar una nueva oportunidad que de condenar, de futuro que de pasado» (116).

La segunda verdad que un joven debe escuchar es que Cristo le salva, que «por amor se entregó en la cruz para salvarte» (118). Si Él ha dado la vida por nosotros, debemos pensar que no se cansa de volver a cargarnos sobre sus hombros «una y otra vez» (119). Por ello, nadie debería tener miedo ni vergüenza de volver a levantarse y acercarse a Jesús cuando se ha alejado de Él por el pecado. Cristo siempre acoge «con una ternura que nunca nos desilusiona y que siempre puede devolvernos la alegría» (119).

«Hay una tercera verdad que es inseparable de la anterior: ¡Él vive!» (124). Un joven se queda indiferente ante Cristo si tiene la idea de que solamente es un personaje histórico que hace dos mil años nos dio un buen ejemplo. «El que nos llena con su gracia, el que nos libera, el que nos transforma, el que nos sana y nos consuela es alguien que vive» (124). Por ello puede llenar nuestra vida de luz; tiene sentido cultivar su amistad y crecer en ella como algo que llena de esperanza. En Él se pueden encontrar fuerzas para luchar por el bien a pesar de las dificultades que encontramos en nuestro mundo, porque en su resurrección la prepotencia del mal ha sido vencida por la omnipotencia del amor.

Que todos los cristianos podamos ser para los jóvenes testigos de la belleza y de la alegría de la fe.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

El Papa rep la Reial Arxiconfraria de Ntra. Sra. de la Cinta

El dia 12 d'abril, el papa Francesc va rebre vuitanta-sis tortosins, membres de la Reial Arxiconfraria de Ntra. Sra. de la Cinta, de la Cort d'Honor i altres devots de la Mare de Déu que vam pelegrinar a Roma encapçalats pel nostre Bisbe. Ens va acompanyar l'alcaldeessa de Tortosa en representació de la ciutat, i alguns sacerdots de la diòcesi, entre ells el prior de l'Arxiconfraria.

Vam celebrar l'Eucaristia a l'església Santa Maria dell'Anima, on està la tomba de dos papes bisbes de Tortosa: Adrià VI i Willem van Enckervoirt. I a la Capella de Sant Josep vam pregar per les intencions de l'Església i del papa Francesc.

A la Sala d'Audiències vam rebre amb un fort aplaudiment al Sant Pare. El Sr. Bisbe va dir unes paraules de presentació. El primer majordom de l'Arxiconfraria comunicà al papa Francesc que el dia 7

d'abril van anomenar-lo «Confrare d'Honor», pel qual li demanaven l'acceptació, i acabà amb les paraules: Visca la Mare de Déu de la Cinta!

Tot seguit, el Sant Pare ens adreçà unes paraules i se li imposà la insígnia d'or de l'Arxiconfraria. El Sr. Bisbe li lliurà una imatge de la Mare de Déu de la Cinta. També se li va fer entrega del llibre de *Santa Maria de la Cinta. Història i documents. 1178-2017*, de Mn. Josep Alanyà. Finalment, la presidenta de la Cort d'Honor li portà una rosa blanca fent memòria de santa Teresa de l'Infant Jesús, de qui tan devot és el Sant Pare.

Molt emocionant fou saludar el Papa un per un. Les llàgrimes als ulls de la majoria de pelegrins feien palesa la joia d'aquest esdeveniment inesborrable.

Maria Joana Querol

Celebració de la Missa del Diumenge de Rams a la Catedral

El dia 14 d'abril se celebrà a la Catedral la Missa del Diumenge de Rams, pòrtic festiu que dona inici a les celebracions de Setmana Santa.

A l'absis es commemorà l'entrada del Senyor a Jerusalem. El Sr. Bisbe beneí les palmes i, després de l'antífona d'introducció, de la monició i d'una pregària, fou proclamat l'Evangelí. Tot seguit de la monició, el Sr. Bisbe digué: «Hem vist com Jesús entrava a Jerusalem aclamat pel poble, però venia a morir a la creu i nosaltres hem d'acompanyar-lo en la passió per entrar a la seua glòria. Ara caminem en pau cap a la casa del Senyor». En processó s'entrà a la Catedral i s'inicià l'Eucaristia.

El Sr. Bisbe en l'homília digué: «Aquesta celebració és la porta que dona pas a totes les celebracions que culminaran amb la Resurrecció. La passió ens convida a contemplar el Senyor amb el desig de po-

sar-nos a les seues mans, confiant en la seua misericòrdia i la seua gràcia. Ell ens concedeix molt més del que podem esperar. Que aquests dies de Setmana Santa contemplem la Passió, acompanyant Jesús, per participar de la seua glòria.»

Abans de la benedicció final, agrai la presència de la Sra. Alcaldeessa, autoritats, confraries i de tots els fidels. Tot seguit impartí la benedicció final.

Maria Joana Querol

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Val la pena acollir tota vida perquè cada persona humana val la sang del propi Crist.

No es pot despreciar allò que Déu ha estimat tant!» (25 de març).

@Pontifex: «La cultura de l'aparença, que ens indueix a viure per a les coses fugisseres, és un gran engany. Perquè és com una flamarada: un cop passada, només en resten les cendres» (26 de març).

@Pontifex: «Si no escoltem la veu del Senyor, el nostre cor esdevé com la terra sense aigua. Per això el Senyor diu: "No enduriu el vostre cor"» (29 de març).

@Pontifex: «Tot home té dret a la vida, a tenir somnis i a poder trobar el lloc que li correspon a la nostra "casa comuna". Tota persona té dret al futur» (30 de març).

La Diputació de Castellón firma un convenio con los obispos de la provincia para restaurar lo mejor del patrimonio castellonense

El 15 de abril, la Diputació de Castellón se ha consolidado como la institución abanderada del cuidado, recuperación y protección del patrimonio y arte sacro castellonense como un activo que contribuya a mejorar y generar nuevas oportunidades en los pueblos de la provincia.

Como parte de este trabajo, el presidente de la Diputació, Javier Moliner, ha formalizado la renovación de los convenios de colaboración que mantiene el Gobierno Provincial con los obispados de Segorbe-Castellón y de Tortosa, para continuar su constante trabajo de restauración, y con quienes comparte proyectos de puesta en valor de patrimonio. Unos conve-

nios de colaboración que contemplan la aportación de 60.000 euros en cada uno de ellos por parte de la Diputació.

Esta colaboración es parte importante del trabajo de restauración de patrimonio sacro que realiza el Gobierno Provincial a través de su servicio de restauración. Buena muestra de ello es la cuarta edición de la exposición de arte sacro más ambiciosa de la provincia, *La Llum de la Memòria*, que permanece desde el pasado lunes y hasta el próximo mes de julio en la capital de La Plana tras haber recabado la visita de miles de visitantes en sus sedes anteriores en Villahermosa del Río, Benassal-Castellfort y Caudiel-Jérica.

Celebració de la Missa Crismal a la catedral

El dia 16 d'abril, Dimarts Sant, se celebrà a la catedral la Missa Crismal presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per gairebé tot el presbiteri diocesà. Van participar de la celebració un bon nombre de fidels.

Mentre els celebrants entraven en processó, tots cantàvem i ens disposem a celebrar la Missa Crismal, en el transcurs de la qual es renovaran les promeses sacerdotals, es beneirà l'oli dels malalts i els catecúmens i es consagrarà el sant Crisma.

El Sr. Bisbe en l'homilia saludà especialment els qui celebraven les noccs d'or i d'argent sacerdotals; pregà pels

preveres que han mort aquest darrer any; i també recordà els qui no podien participar en l'Eucaristia perquè estaven malalts, però es feien presents.

Després de l'homilia va ser la renovació de les promeses sacerdotals i, a continuació, la presentació de les ofrenes. Després de la consagració, el Sr. Bisbe beneí l'oli dels malalts. Després de la comunió, la benedicció de l'oli dels catecúmens i la consagració del sant Crisma.

Amb la solemne benedicció final acabà la celebració de la Missa Crismal.

Maria Joana Querol

AGENDA

■ Dissabte, 1 de juny:

- Tortosa, Patronat, formació acompanyament, Delegació de Joves.
- Ginestar, a les 18 h, confirmacions.
- Rasquera, a les 20 h, confirmacions.

■ Diumenge, 2 de juny:

- Horta de Sant Joan, a les 11.30 h, confirmacions.
- Arnes, a les 18 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / Sl 149 / Jo 15,26-16,4a]. *St. Feliu de Llobregat*: □ Dedicació de la Catedral. Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Josep Tous (Igualada, 1811 - Barcelona, 1871), prev. i fund.

28. □ Dimarts [Fets 16,22-34 / Sl 137 / Jo 16,5-11]. *Lleida*: □ Dedicació de la Catedral. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Sant Felip Neri, prev.; sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., d'Equador.

29. □ Dimecres [Fets 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jo 16,12-15]. *Urgell*: □ Sant Just (s. VI), bisbe d'Urgell. *Tor-*

tosa: ■ Sant Pere Màrtir Sans i Jordà, bisbe de Foquien i mr. a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí; beat Ramon Escrivà i companys mrs.

30. □ Dijous [Fets 18,1-8 / Sl 97 / Jo 16,16-20]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Beat Pere Tarrés (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prev. de la diòcesi de Barcelona. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-ileonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sabaste, bisbes, i Macrina).

31. □ Divendres [So 3,14-18 (o bé: Rm 12,9-16a) / Sl: Is 12,2-6 / Lc 1,

39-56]. La Visitació de la Benaurada Verge Maria; santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.

JUNY

1. ■ Dissabte [Fets 18,23-28 / Sl 46 / Jo 16,23b-28]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà.

2. □ Diumenge vinent, Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Fets 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Mt 28, 16-20 (o bé: Fets 1,1-11) / Sl 46 / He 9,24-28; 10,19-23 / Lc 24,46-53]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona; sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí Blandina i companys, mrs. a Lió.

Diumenge VI de Pasqua (C)

COMENTARI

Ens cal continuar l'obra de Crist

Ens apropem ja al final de les manifestacions de Jesús als seus deixebles. I ara els deixa el que en podríem dir el seu testament: Hem de seguir el seu ensenyament, les seves paraules. Però en deixar aquest món Jesús no ens deixa orfes perquè els envia el seu Esperit que es quedarà sempre amb nosaltres. Tot això ha de produir una gran pau, *la seva pau*, en els deixebles i en nosaltres, malgrat les dificultats. Ell se'n va al Pare, però tornarà: *Qui m'estima, farà cas del que jo dic. El Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Un deixo la pau, us dono la meva pau. No una pau com la que dona el món. I ja anuncia la seva partença: Me'n vaig però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare.*

Ell ha fet la seva obra i ara deixa els deixebles encarregats de portar la bona Nova de l'Evangeli per tot el món, no sense discussions molt fortes, com és el cas de la circumcisió. *Uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar no podien salvar-se. Això porta una desavinença i una discussió tan seriosa que decidiren que alguns cristians d'Antioquia amb Pau i Bernabé pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els Apòstols i els preveres. El resultat ja sabem quin va ser al final: només salva la fe en Jesucrist i per tant no cal la circumcisió.*

I Jesús entra ara a la Jerusalem celestial on culmina tota l'obra de la salvació. L'Apocalipsi la descriu amb una gran riquesa: *La ciutat santa de Jerusalem resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. No hi vaig veure el santuari perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell és el seu santuari. La nova Jerusalem, regal gratuït de Déu, omple totalment les aspiracions humanes. És la unió de Déu amb tota la humanitat, unió que no es podrà trencar mai. D'aquesta Jerusalem participarem també tots nosaltres.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora. O bé: Al-leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meva pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (Hch 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme al uso de Moisés, no podían salvarse. Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más de entre ellos subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre esta controversia.

Entonces los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron elegir a algunos de ellos para mandarlos a Antioquia con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas llamado Barsabás y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y enviaron por medio de ellos esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquia, Siria y Cilicia provenientes de la gentilidad. Habiéndonos enterado de que algunos de aquí, sin encaro nuestro, os han alborotado con sus palabras, desconcertando vuestros ánimos, hemos decidido, por unanimidad, elegir a algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, hombres que han entregado su vida al nombre de nuestro Señor Jesucristo. Os mandamos, pues, a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponeros más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de uniones ilegítimas. Haréis bien en apartaros de todo esto. Saludos».

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben. O bien: Aleluya.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me llevó en espíritu a un monte grande y elevado, y me mostró la ciudad santa de Jerusalén que descendía del cielo, de parte de Dios, y tenía la gloria de Dios; su resplandor era semejante a una piedra muy preciosa, como piedra de jaspé cristalino. Tenía una muralla grande y elevada, tenía doce puertas y sobre las puertas doce ángeles y nombres grabados que son las doce tribus de Israel. Al oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, al poniente tres puertas, y la muralla de la ciudad tenía doce cimientos y sobre ellos los nombres de los doce apóstoles del Cordero. Y en ella no vi santuario, pues el Señor, Dios todopoderoso, es su santuario, y también el Cordero. Y la ciudad no necesita del sol ni de la luna que la alumbre, pues la gloria del Señor la ilumina, y su lámpara es el Cordero.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guarda mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Paráclito, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho. La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no se turbe vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: "Me voy y vuelvo a vuestro lado". Si amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es mayor que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda creáis».